

MŮJ MILÝ DENÍČKU™

Jim Benton

**ROK
DRUHÝ**

**PROČ MÁM ŘEŠIT
BLBOSTI?**

FRAGMENT

Můj milý deníčku™ (2. rok)

Proč mám řešit blbosti?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Jim Benton
**Můj milý deníčku™ (2. rok) – Proč mám řešit
blbosti? – e-kniha**

Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Příběhy z Mackerelské základní školy
od Jima Bentona

MŮJ MILÝ
DENÍČKU™

DRUHÝ
ROK

PROČ MÁM ŘEŠIT BLBOSTI?

Jamie Kellyová

F FRAGMENT

DEAR DUMB DIARY™ (YEAR TWO) – WHAT I DON'T KNOW MIGHT HURT ME.
Copyright © 2013 by Jim Benton

Pro Dickyho Flartsnutta v nás všech.

No a co má být, Kristen LeClercová,
Shannon Penneyová,
Abby McAdenová, Anno Bloomová,
Jackie Hornbergerová
a Yaffo Jaskollová.

TENHLE DENÍK JE MAJETKEM

Jamie Kellyové

ŠKOLA: MACKERELSKÁ ZÁKLADNÍ

NA KOHO SE MŮŽU SPOLEHNOUT: Isabella,

máma, táta, Prevít, Prévinka,

Angelina

ÚŽASNÉ NADPŘIROZENÉ SCHOPNOSTI:

VÝROBA KOŠÍČKŮ

Myslíš si, že
se můžeš

ZASTRAŠOVÁNÍM VNUTIT

do mého deníčku
a začít si
v něm číst?

Ty troubo,
známe
způsoby,
jak
s TYRANY,

i když si nejsem úplně jistá, jaké to jsou.

Milý čtenáři mého deníčku,

vím, že si myslíš, že číst můj deník je v pořádku, a vím, že si myslíš, že to **v žádném případě** nezjistím.

Ale já vím, že to zjistím, a až to zjistím, vím, že toho budeš litovat, protože takové věci prostě vím. Víš?

Nedozvíš se, kdy to zjistím nebo kde budeš, až to zjistím, ale **v žádném případě** tomu neunikneš – a ty to víš.

S jasným vědomím

Jamie Kellyová

Neděle 01

Milý deníčku,

dneska byl nejlepší den, jaký jsem kdy zažila.

Nikomu jsem to neřekla.

Máma mě vysadila u Isabellina domu, protože je neděle, což znamená náš hlavní den, kdy si děláme domácí úkoly, které jsme měly odevzdat ve čtvrtek. Ale dostaly jsme na odevzdání den navíc a potom ještě jeden, protože Isabella řekla učitelce, že jim vyloupili dům a lupiči naše úkoly ukradli. **Zase.**

Myslím, že tomu učitelka uvěřila, protože Isabella jí ukázala obrázek toho lupiče. Vypadal fakt oficiálně, protože mě přinutila, abych nakreslila Abrahama Lincolna s dlouhými vlasy. Isabella si myslí, že předtím, než se stal **prezidentem**, byl možná lupičem. (Myslí si, že bradka bez kníru je podezřelá.)

Často děláme naše čtvrteční/nedělní úkoly u nás doma, ale protože máma se snažila uvařit večeři, bála jsem se, že nás bude nutit, abychom ji snědly, a tak jsem se tomu pokusila vyhnout. Isabellina máma, na druhou stranu, je tak dobrá kuchařka, že by mohla pracovat i v Burger King nebo v nějakém podobně úžasném místě.

Bohužel, Isabellini zlí starší bratři existují a byli doma, což znamenalo, že všichni měli **nejvyšší pohotovost**. Isabella a její bratři pozorně poslouchali, jestli někdo neřekl něco:

- 1) urážlivého,
- 2) velice urážlivého.

A když někdo z nich řekl něco urážlivého, ostatní odpověděli něco:

- 1) velice urážlivého,
- 2) šíleně urážlivého,
- 3) natolik urážlivého, že by se to dalo opakovat psychologovi až za dvacet let.

Potom byl zase na řadě ten, kdo si začal. Trochu to připomínalo tenis, ale místo tenisového míčku používali použitou plenku plnou **vos** a **granátů**.

Jeden z těch bojů vypukl (protože vždycky vypukne) a rozhořel se tak, že v jednu chvíli si vyměňovali urážky o svých matkách.

„Tvoje máma je tak ošklivá, že si zrcadla připočítávají přirážku, aby se do nich mohla dívat,“ vyštěkla Isabella.

„Jasně, tvoje máma je tak tlustá, že má jiný počasí vepředu než vzadu,“ zaječel jeden z bratrů.

Pochop: Isabella a její bratři mají stejnou **mámu** a ta vešla dovnitř právě v okamžiku, kdy na sebe pokřikovali tyhle urážky.

„Tak tohle si o mně myslí moje děti?“ zeptala se rozzlobeně.

„Nemyslí, mami,“ odpověděla Isabella, rozběhla se k ní a pevně ji objala.

„Takže ty si myslíš, že jsem tlustá?“ řekla její máma tiše, takovým způsobem, že syčící zápalná šňůra na kusu **dynamitu** je šíleně tichá.

„Nemyslím, mami. Copak si to nepamatuješ? Já o tobě řekla, že jsi ošklivá.“

Než k nim dorazila moje máma, Isabellina máma vřískala, dokud neochrptěla, a já jsem musela jet dřív domů a sníst večeři, kterou moje máma uvařila (hromadu salátu, který nějak **strašně připálila**). Navíc jsem musela sama dodělat domácí úkol, což je jeden z devíti nejhorších způsobů, jak dělat domácí úkol.

DEVĚT NEJHORŠÍCH ZPŮSOBŮ, JAK DĚLAT DOMÁCÍ ÚKOL

1. sama	6. když po tobě někdo dupe
2. při požáru	7. bez hudby
3. poctivě	8. obklopený pšoukem
4. když jsi pohřbená	9. pomocí hieroglyfů
5. bez zubů	10. je jich jenom devět

Pondělí 02

Milý deníčku,

možná si vzpomínáš, že jsme se s Isabellou minulý měsíc přihlásily do nějakých klubů, protože můj strejda Dan (který je taky zástupcem ředitele na naší škole) to tak trochu vyžadoval.

Člověk vlastně neví, jak oslovovat svého strejdu, který je taky zástupcem ředitele. Mimo školu používám strejdo Dane. Ve škole používám oslovení pane Devone nebo pane zástupce ředitele. Soukromě mu říkám dozorce Devon.*

Ve skutečnosti **nevyžadoval**, abych se přihlásila do klubů. Udělat tu věc, kdy dospělí řeknou, že podle nich by bylo něco **dobry nápad**, ale ty v hloubi duše víš, že je to tak trochu, jako když ti řekne pirát, že zaplavat si by byl **dobry nápad**, a pak tě donutí projít se po prkně. Nikdo doopravdy **nežádá**, aby sis zaplavala. Rozhodneš se sám. „Plav,“ řeknou potom, „jestli si myslíš, že je to to nejlepší.“

* Ve skutečnosti jsem to zatím neměla možnost použít.

Jenže potíž s kluby spočívá v tom, že v nich očekávají tvoji účast. Isabella navíc považuje za podvod, že nám nenabízejí **skutečné kluby**, ale to je jiný příběh.

Přihlásila jsem se do Kuchařského klubu, který vede moje nádherná učitelka výtvarné výchovy slečna Andersonová. Učili jsme se připravovat úžasně dobrá jídla, která jsou tak krásná na pohled, že je skoro hřích je jíst, stejně jako by lidem připadalo divné jíst krásné obrazy.

Isabella začala chodit do kroužku videoher, ne proto, že ji videohry tak baví, ale protože ví, jak moc to bude štvát její zlé starší bratry, když bude hrát tak dobře, že je porazí. Taky se jí líbí, že je **nejkrásnější holkou** v celém klubu.

Tak jo, jedinou krásnou holkou.

Tak jo, jedinou holkou.

Tak jo, osobou připomínající holku.

Kromě toho jsme s Isabellou spoluprezidentkami Výboru všímavých školáků, což je klub, který jsme založily, abychom získaly bod za vstup do klubu. Původně jsem byla prezidentkou jen já, ale měly jsme s Isabellou dojem, že bychom měly být prezidentkami obě, a já chtěla, aby mi slezla z břicha.

Zní to děsně oficiálně a člověk by si myslel, že každý klub, který založíme, bude **šíleně zábavný** – ale upřímně, už nás trochu nudí. Jen tam sedíme a diskutujeme o tom, čeho jsme si všimly, a ukázalo se, že toho moc není.

Jako prezidentky jsme se s Isabellou rozhodly, že by se klub měl scházet ve středu, kdy obě navštěvujeme jiný klub, takže na schůzky Výboru všímavých školáků nemůžeme dorazit. To sekretářku klubu Angelinu naštvalo, ale řekly jsme jí, že kdyby si někdy něčeho všimla, může nám napsat e-mail a my zvážíme, jestli si toho všimneme taky. Problém vyřešen.

*Isabella a já jsme
se spolurozhodly,
že budeme
spoluprezidentky.*

Zjistily jsme, že v tomhle období školního roku vedou všechny kluby kampaň, kdy se snaží **naverbovat** další členy. Škola totiž finančně odmění ten klub, jemuž počet členů vzroste o nejméně procent.

Důvod je tenhle:

- 1) Škola prostě takové věci dělá.
- 2) Jiný důvod neexistuje.
- 3) Proč ten seznam pořád čteš? V bodu dvě jsem ti vysvětlila, že žádné jiné důvody neexistují.

Nechápu, k čemu to je dobré.

ŠKOLY ČASTO DĚLAJÍ NESMYSLNÉ VĚCI.

Úterý 03

Milý deníčku,

Angelina samozřejmě musí přijít a něčeho si všimnout. Právě když jsem byla přesvědčená, že můžeme nechat Výbor všímavých školáků tiše zesnout **důstojnou smrtí**, jako nějakého majestátního starého slona nebo Taneční klub čtverylky, Angelina si musí něčeho všimnout. Super.

A samozřejmě to nemohlo být nic zajímavého jako lak na nehty nebo proč by měl být ve škole speciální předmět o lacích na nehty a jak ho dostat z ucha bígla. (Mami, jestli to čteš, k ničemu se nepřiznávám. Do ucha mu mohl namalovat srdíčko někdo jiný.)

Angelina si prostě musela všimnout jedné z těch **ZÁLEŽITOSTÍ, KTERÉ SE LÍBÍ DOSPĚLÝM.**

Prevít taky při tom zkrášlování pravděpodobně vylil lak na podlahu v kuchyni.

Zastavila se přímo před kanceláří, kde čirou náhodou stál zástupce ředitele Devon. Jo, přesně tak. Jako by si **tohle** předem nenaplánovala. Zřejmě rozmístila nějaké návnady, které lákají zástupce ředitele, třeba kravaty namočené v kávě.

„Pane Devone,“ vyjekla, „napadlo mě, jestli by Výbor všímavých školáků mohl počítat s vaší podporou při akci, do které se chceme pustit v souvislosti se šikanou.“

Isabella udělala krok dopředu.

„Koho potřebuješ zešikanovat, Angelino?
Zařídím to.“

Strejda Dan se podíval na Isabellu, jako by se právě nabídla, že mu **krkne na snídani**.

Potom prohlásil, že můžeme spoléhat na jeho podporu, protože učitelský sbor neustále hledá způsoby, jak šikanu omezit.

Angelina na mě kývla a zářivě se usmála, jako bych měla v úmyslu její kývnutí a úsměv opřevzat, jako ti trapáci v trapných televizních pořadech o trapácích, kteří se chovají ve škole totálně trapně.

Promiň, bloncko, tohle není můj šálek kávy. Tiše syknout koutkem úst v předstíraném souhlasu při předstíraném úsměvu bylo to jediné, co jsem mohla udělat.

Nechtěla jsem být **negativní a tak**.

*Jsem vždycky pozitivní,
dokonce i když bych
radši olizovala plíseň
z očních bulv mrtvé
krysy vytažené
z popelnice
v opuštěném ústavu
pro choromyslné,
protože jsem
decentní a nóbl.*

Středa 04

Milý deníčku,

takže dneska po vyučování jsem šla do Kuchařského klubu. Vede ho, jak jsem se už možná zmínila, slečna Andersonová, která je mimořádně roztomilá, a proto je mezi námi zvláštní pouto, které bývá mezi **opravdu krásnými lidmi**.

Vždyť to znáš, milý deníčku. Uvidíš nás, jak spolu stojíme opodál, vypadáme úžasně a svůdně se smějeme něčemu hezkému, a pomyslíš si: „**Páni!** Proč nemůže být takhle okouzující celý svět?“ Ale nikdy bys to neřekl nahlas, protože kdybys to udělal, podívaly bychom se na tebe zpod svých desetacentimetrových řas a okouzlejícím způsobem se uculily. Ty by ses okamžitě scvrknul a rozpadl v prach a my bychom se zvonivě chichotaly nad tvými zuhelnatělými ostatky.

V tvém případě, milý deníčku, bychom také pravděpodobně probíraly, jak je **divné**, že deník mluvil.

*Zuhelnatělé
ostatky
nepřitažlivých lidí*

*jsou taky šíleně
nepřitažlivé.*

Slečna Andersonová se dnes zaměřila na saláty, protože díky všem barvám a texturám jsou tak trochu jako kytice, které můžeš jíst. Teda v případě, že si je poliješ dresinkem.

Isabella zelenině moc neholduje. Tvrdí, že zelenina není jídlo – zelenina je to, čím se jídlo **živí**. Asi je dobře, že nechodí do našeho klubu.

Na konci hodiny nám slečna Andersonová řekla, že máme zkusit najít nějaké lidi, kteří by se zapsali do našeho klubu, protože chce moc vyhrát tu soutěž týkající se počtu členů. Kuchařský klub navštěvuje jenom devět dětí a ve škole je ještě spousta takových, které mají středeční odpoledne volná.

Dala nám úkol: do příštího týdne máme všichni přivést do klubu další tři děti.

Měla by to být **hračka**.

Člověk si odmítá připustit, že na lidech, které má rád – jako babička, táta nebo **on sám** –, je něco špatného. Dokážu si představit Drákulovu vnučku u soudu s jejím dědečkem, jak říká něco jako: „Jo, spousta lidí má zřejmě šíleně chutnou krev, a je to jejich chyba.“

A tak si odmítám připustit, že moje babča není Drákula, ale **Smistesmýho**. To je jeden z těch starých lidí, který křičí na děti, když jim přejdou nebo přejedou na kole po trávníku.

~ ~ ~ Další staříci, ~ ~ ~

SUZYMARYFRED
nikdy neřekne tvoje
jméno správně.

KDEMÁMSVOJE
pořád něco hledá.

Kde mám
svoje brýle?
Kde mám
svoje brýle?

GRAMATIBABČA
A GRAMATIDĚDA
tě pořád opravují.

Ne... řekni:
„Isabella a JÁ
chceme ukrást
koalu.“

„Smistesmýhotrávníku!“ hulákají a pak výhrůžně zvednou hůlku do vzduchu, jako by chtěli ugrilovat všechny neviditelné děti, které se přiblížily moc blízko.

Smistesmýho mají dojem, že tráva – i když přežije závěje sněhu, pačlivé slunce, bouřky a vichřice, okamžitě uschne, jakmile na ni vkročí třicetikilové dítě. Jako by příroda narušila tuhle delikátní rovnováhu, takže staří lidé **vyvádějí** kvůli svým trávníkům, a naopak, trávníky jim poskytují důvod, proč **vyvádět**.

Dneska jsem zjistila, že moje babička chtěla vyděsit nějaké dítě, vyběhla ho ven seřvat, udělala několik legračních kroků směrem k nebi, zřítíla se z verandy a zlomila si kyčel – to je kost, kterou si staří lidé lámou nejčastěji (potom co jim rupnou nervy).

Táta prohlásil, že máma se asi bude muset na nějakou dobu přestěhovat k babičce, protože teta Carol bydlela u babičky před dvěma lety. Tehdy si babička zlomila po pádu z verandy **druhou** kyčel, když vyběhla ven seřvat můru, která se zřejmě chystala přistát na jejím trávníku.

Takže nějakou dobu budeme doma jen my s tátou. Určitě to bude v pohodě.

BABIČČIN CHOROBOPIS,

Čtvrtek 05

Milý deníčku,

dneska při obědě mi Angelina přednesla pár svých nápadů týkajících se kampaně Výboru všímavých školáků proti šikaně.

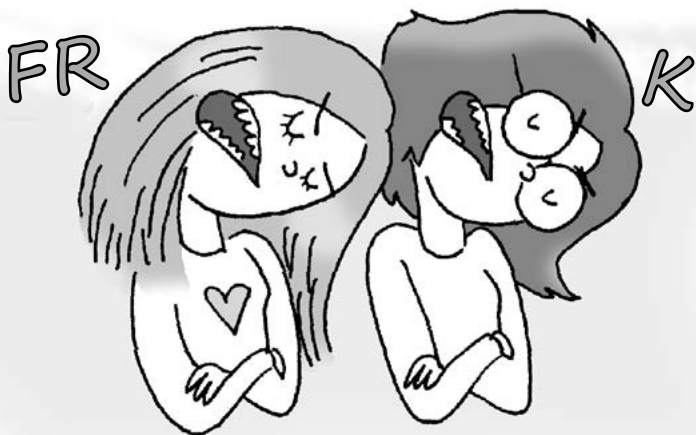
„Šikana je obrovskej problém,“ prohlásila.

„Proč?“ zeptala se Isabella a ukousla si sendvič, který před chvilkou získala od mnohem menší spolužačky.

„Jak by se ti líbilo, kdyby tě někdo šikanoval?“ chtěla vědět Angelina.

Isabella si odfrkla a já si odfrkla taky.

Spoluodfrkly jsme si.

*Jsem přesvědčená, že náš SPOLUODFRK
je pro ostatní zničující.*

„Isabella má zlý starší bratry, který jsou největší tyrani na světě,“ řekla jsem. „Isabella ví o šikaně víc než všichni ostatní.“

Angeliny velké krásné modré oči se zvětšily, zkrásněly a zmodraly, což bylo **nechutné**.

„Jsi pro kampaň naprosto ideální!“ pronesla tak vysokým hlasem, že jsem si strčila prsty do uší. Někde čural pes...

„Prozrad' mi, Isabello,“ vyhrkla Angelina dychtivě, „co by podle tebe měli lidi dělat, aby je někdo přestal šikanovat?“

„Vyzkoušela jsem spoustu věcí, Angelino, ale zatím nic nefungovalo,“ přiznala Isabella a pomalu ukusovala sendvič.

Angelině se propadl obličej jako pytlík mouky se **šíleně hezkou** pletí.

HEJ,
LIDIČKY,
když vás
něco
TRÁPÍ...

je vaší
POVINNOSTÍ
vypadat
TROCHU
OŠKLVĚ,
LIDIČKY.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.